

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 542/2019-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. decembra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDACTED]

[REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Bartoš, s. r. o., Martina Granca 3, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Peter Bartoš, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 51 Ek 1312/2018 zo 6. augusta 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED]

[REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažostná argumentácia

1. Ústavnou sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 17. októbra 2019 sa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), domáhalo vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jeho v záhlaví označených základných práv a slobôd podľa ústavy a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 51 Ek 1312/2018 zo 6. augusta 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) a ktorým by napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľ ako oprávnený podal okresnému súdu návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému [REDAKOVANÉ] (ďalej len „povinný“) pre vymoženie sumy 393,60 € s prísl., ktorá predstavovala rozhodcovský poplatok a ktorá mu bola priznaná na základe rozhodcovského uznesenia sp. zn. RD 82/2018 z 22. mája 2018 (ďalej len „rozhodcovské uznesenie“) vydaného *ad hoc* rozhodcom [REDAKOVANÉ]. Okresný súd 28. septembra 2018 vydal poverenie na vykonanie exekúcie.

3. Nadväzne okresný súd uznesením sp. zn. 51 Ek 1312/2018 z 10. mája 2019 vydaným vyšším súdnym úradníkom exekúciu zastavil podľa § 61k ods. 1 písm. d) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) a sťažovateľovi uložil povinnosť zaplatiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 72 €. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že z úradnej moci preskúmal spis a zistil, že povinný v rámci rozhodcovského konania uplatnil námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu podľa § 21 ods. 2 zákona

č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“), o ktorej rozhodcovský súd rozhodol rozhodcovským uznesením tak, že *ad hoc* rozhodca má právomoc vo veci rozhodnúť, a zároveň zaviazal povinného k povinnosti zaplatiť sťažovateľovi sumu 393,60 € z titulu rozhodcovských poplatkov a poplatkov za vznesené námietky (toto uznesenie predstavovalo exekučný titul). Výrok rozhodcovského uznesenia o povinnosti povinného zaplatiť rozhodcovské poplatky považoval vyšší súdny úradník za nevykonateľný, pretože zákon o rozhodcovskom konaní taxatívne vymedzuje, ktorým rozhodcovských rozhodnutiam priznáva vykonateľnosť (§ 44 ods. 2 a § 22c ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní). Z toho vyvodil, že rozhodcovské uznesenie nemá povahu a náležitosti týchto rozhodnutí, ale z jeho povahy vyplýva, že ide o uznesenie, ktoré má procesný charakter (§ 38 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní). Poplatok vyrubený rozhodcom je účelne vynaložený náklad, a preto je možné tieto náklady označiť za trovy rozhodcovského konania povinného. Z tohto dôvodu je potrebné na rozhodovanie o nich uplatniť § 34 ods. 4 zákona o rozhodcovskom konaní, v zmysle ktorého sa o trovách rozhodcovského konania rozhoduje rozhodcovským rozsudkom.

4. Proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej v zmysle § 202 ods. 1 Exekučného poriadku rozhodol napadnutým uznesením sudca okresného súdu tak, že ju zamietol. V plnom rozsahu sa stotožnil so závermi vyššieho súdneho úradníka, ktorý sa podľa jeho názoru riadne, podrobne a presvedčivo vysporiadal so všetkými dôvodmi, pre ktoré exekúciu zastavil, a rozhodol tak v súlade s príslušnou právnou úpravou. Zároveň sudca okresného súdu v rámci odôvodnenia reagoval na zásadné námietky sťažovateľa, ktorými odôvodňoval podanú sťažnosť.

5. Sťažovateľ so zastavením exekúcie nesúhlasí, a keďže proti napadnutému uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok, prostredníctvom ústavnej sťažnosti sa domáha ústavnej ochrany. Zastáva názor, že v danej veci neexistovali žiadne dôvody na zastavenie exekúcie. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu preto formuluje viaceré námietky. Podľa jeho názoru okresný súd pochybil, ak najskôr vydal poverenie na vykonanie exekúcie a potom aj bez návrhu exekúciu zastavil pre formálne vady exekučného titulu. Okresnému súdu vyčíta, že nezohľadnil doplnenie rozhodcovského uznesenia o rozhodcovský rozsudok vydaný podľa § 34 ods. 4 zákona o rozhodcovskom

konaní, predložením ktorého sťažovateľ odstránil dôvod, pre ktorý bola exekúcia zastavená. Sťažovateľovi taktiež nie je zrejmé, z akého dôvodu ho okresný súd zaviazal na zaplatenie trov exekúcie, keďže jej zastavenie nezavinil. Sťažovateľovi teda „*nezákonným postupom exekučného súdu vo výške 72 € (odmena exekútora)*“ vznikla škoda, ktorú žiada priznať nálezom ústavného súdu.

6. Kľúčovou otázkou je však podľa sťažovateľa posúdenie, či môže byť rozhodcovské uznesenie za nezaplatené rozhodcovské poplatky vydané podľa zákona o rozhodcovskom konaní exekučným titulom. Sťažovateľ v rámci tejto námietky uvádza tri možnosti judikovania pohľadávky, t. j. možnosť judikovania pohľadávky výlučne rozhodcovským rozsudkom (záver okresného súdu) alebo by mohla byť judikovaná aj rozhodcovským uznesením (tvrdenie sťažovateľa), alebo by mohla byť judikovaná aj rozhodcovským rozsudkom, alternatívne rozhodcovským uznesením. Vzápätí uvádza, že nesúhlasí s požiadavkou okresného súdu, aby rozhodcovské poplatky boli vždy judikované výlučne rozhodcovským rozsudkom. Názor okresného súdu, podľa ktorého sa rozhodcovské uznesenie nemôže stať exekučným titulom, pretože nemôže nadobudnúť vykonateľnosť, považuje za reštriktívny a právne i logicky neudržateľný.

7. Sťažovateľ je presvedčený, že pri svojom návrhu na vykonanie exekúcie postupoval v súlade s § 29, § 38 ods. 2, § 35 a § 44 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní s primeraným použitím zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“). Tvrdí, že zákon o rozhodcovskom konaní nikde priamo neuvádza, ako si má rozhodcovský súd uplatňovať rozhodcovské poplatky proti účastníkovi rozhodcovského konania. S poukazom na § 38 ods. 2 citovaného zákona vyjadruje presvedčenie, že rozhodcovské uznesenie má rovnakú procesnú hodnotu ako rozhodcovský rozsudok vydaný podľa § 35 zákona o rozhodcovskom konaní. Rozhodcovské poplatky sa potom uplatňujú rozhodcovským uznesením (§ 51 ods. 3) s primeraným použitím Civilného sporového poriadku. V tejto súvislosti ozrejmuje, že v zmysle § 234 ods. 1 CSP súd rozhoduje uznesením, ak nerozhoduje vo veci samej, z čoho vyvodzuje, že súd vždy predpisuje súdne poplatky uznesením, ktoré je následne exekučným titulom. Exekučným titulom za nezaplatené rozhodcovské poplatky preto môže byť aj rozhodcovské uznesenie.

8. Napokon sťažovateľ v rámci ústavnej sťažnosti uvádza, že hoci nesúhlasil s právnym názorom okresného súdu, že rozhodcovské uznesenie nemôže byť exekučným titulom, dodatočne požiadal rozhodcu o judikovanie nezaplateného poplatku aj rozhodcovským rozsudkom sp. zn. RD 82/2018 z 21. júna 2019 vydaným podľa § 34 ods. 4 zákona o rozhodcovskom konaní. Týmto bola odstránená prekážka, pre ktorú okresný súd nechcel uznať exekúciu sťažovateľa, a zároveň neexistuje dôvod na zastavenie exekúcie sťažovateľa.

9. V dôsledku arbitrárneho postoja okresného súdu k návrhom a argumentom sťažovateľa bolo podľa jeho názoru zasiahnuté do jeho práva na spravodlivé súdne konanie. Arbitrárnosť a svojvôľu vidí v nesprávnom právnom posúdení veci, v porušení zákona o rozhodcovskom konaní a Exekučného poriadku i v nesprávnej aplikácii inštitútov „rozhodcovské uznesenie“ a „rozhodcovský rozsudok“. Zákonodarca podľa jeho názoru v exekučnom poriadku [§ 45 ods. 2 písm. d), pozn.] nerozlišuje jednotlivé druhy rozhodcovských rozhodnutí, a preto v logickom výklade tohto ustanovenia spĺňa pojem „vykonateľné rozhodnutie“ aj definícia „rozhodcovského uznesenia“, ako aj definícia „rozhodcovského rozsudku“ tak, ako to uvádza § 35 a § 38 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní.

10. Na základe uvedeného sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že uznesením okresného súdu boli porušené jeho v záhlaví označené práva, napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Zároveň navrhuje, aby ústavný súd uložil okresnému súdu povinnosť zaplatiť sťažovateľovi náhradu škody vo výške 72 € z titulu zmarenia exekučného konania a aby sťažovateľovi priznal náhradu trov konania.

II.

Relevantná právna úprava a judikatúrne východiská ústavného súdu

11. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

14. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

15. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré sú podané navrhovateľom bez právneho zastúpenia podľa § 34 a § 35 zákona o ústavnom súde a ústavný súd nevyhovet žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu (§ 37 zákona o ústavnom súde), návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané zjavne neoprávnenou osobou, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

16. O zjavnú neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať aj tú ústavnú sťažnosť, pri predbežnom

prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

17. V zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

18. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

19. Podstatou ústavnej sťažnosti je nesúhlas sťažovateľa s napadnutým uznesením okresného súdu, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka o zastavení exekúcie. Sťažovateľ vidí zásah do svojich práv v arbitrárnom postoji sudcu okresného súdu k jeho návrhom a argumentom, ktoré predstrel v rámci sťažnosti. Sťažovateľ, presvedčený o relevantnosti svojich argumentov, tak od ústavného súdu očakáva prehodnotenie záveru, ku ktorému dospel okresný súd.

20. Vzhľadom na povahu napadnutého rozhodnutia okresného súdu a podstatu argumentácie sťažovateľa je potrebné v úvode pripomenúť, že ústavnému súdu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia vecí všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti. Súdna moc je v Slovenskej republike rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd, čo vyplýva aj z vnútornej štruktúry ústavy (siedma hlava má dva oddiely, kde prvý upravuje ústavné súdnictvo a druhý všeobecné súdnictvo). Pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti ústavný súd nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda

všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne alebo svojvoľné s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

21. Arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy.

22. Pre účely overenia opodstatnenosti námietok vznesených sťažovateľom, ktoré namieril proti dôvodom napadnutého uznesenia, sa ústavný súd oboznámil s jeho obsahom a po jeho preskúmaní konštatuje, že okresný súd, aplikujúc a riadne interpretujúc príslušné zákonné ustanovenia Exekučného poriadku i zákona o rozhodcovskom konaní, dostatočne jasne a relevantne vysvetlil svoj postoj k vykonateľnosti exekučného titulu, na podklade ktorého sťažovateľ navrhol viesť exekúciu.

23. Okresný súd v rámci odôvodnenia napadnutého uznesenia poukázal na závery vyššieho súdneho úradníka, ktorými odôvodňoval zastavenie exekúcie, a na ne nadväzujúc, pomerne vyčerpávajúco reagoval na námietky sťažovateľa predstreté v jeho sťažnosti.

24. Ťažiskovou námietkou sťažovateľa bola vykonateľnosť exekučného titulu – rozhodcovského uznesenia, ktoré obsahovalo jednak potvrdenie právomoci rozhodcu na rozhodnutie vo veci samej (1. výrok) a jednak zaväzovalo povinného k povinnosti

uhradiť rozhodcovský poplatok vo výške 393,60 € za námietky (2. výrok). Okresný súd vo veci konštatoval, že pokiaľ ide o prvý výrok rozhodcovského uznesenia, rozhodca dodržal formu rozhodcovského rozhodnutia (§ 38 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní), pretože ten sa viaže na procesné podmienky konania, ktoré rozhodca môže vydať vo forme uznesenia. Pokiaľ však išlo o druhý výrok rozhodcovského uznesenia, okresný súd uzavrel, že tento výrok je nevykonateľný. Vysvetlil, že zákon o rozhodcovskom konaní taxatívne vymedzuje, ktorým rozhodcovským rozhodnutiam priznáva vykonateľnosť [tuzemský rozhodcovský rozsudok (§ 44 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní) a predbežné opatrenie nariadené rozhodcovským súdom (§ 22c ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní)], avšak rozhodcovské uznesenie nemá povahu a náležitosti týchto rozhodnutí, pretože má len procesný charakter (§ 38 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní). Skutočnosť, že žiadne iné rozhodcovské rozhodnutie nemôže byť spôsobilým exekučným titulom pritom neodporuje ani § 45 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku.

25. Ďalej okresný súd ozrejmil, že nerozporuje vznik alebo výšku nároku sťažovateľa na rozhodcovský poplatok za rozhodnutie o námietke, avšak za sporné považuje so zreteľom na vykonateľnosť exekučného titulu formu a okamih, keď rozhodca o tomto nároku rozhodol. Povinný sa podaním námietky rozhodcovi procesne bránil v zmysle zákona o rozhodcovskom konaní, a preto poplatok vyrubený rozhodcom je potrebné považovať za účelne vynaložený náklad, t. j. za trovy rozhodcovského konania (§ 29 zákona o rozhodcovskom konaní). Keďže okresný súd považuje rozhodcovské poplatky za trovy, v zmysle § 34 ods. 4 zákona o rozhodcovskom konaní o nich rozhoduje rozhodca rozhodcovským rozsudkom, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej alebo samostatným rozsudkom vydaným po rozsudku vo veci samej. V oboch prípadoch zákon viaže rozhodnutie o trovách na rozhodcovský rozsudok, ktorému podľa § 44 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní priznáva možnosť nadobudnutia vykonateľnosti. Na základe uvedeného okresný súd zhrnul, že druhý výrok rozhodcovského uznesenia nie je vykonateľný, pretože rozhodovanie o trovách konania je viazané na formu rozsudku, nie na formu uznesenia, ktoré má procesnú povahu. V nadväznosti na to skonštatoval, že v konaní nastali také skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu, čím došlo k naplneniu dôvodu na zastavenie exekúcie. Okresný súd okrem toho poukázal i na § 8 prílohy č. 1 k rozhodcovským pravidlám, z ktorého je zrejmé, že pokiaľ účastník

konania nezaplatí rozhodcovský poplatok (k čomu došlo aj v kauze sťažovateľa), rozhodcovský súd mu na základe výzvy poskytne sedemdnňovú lehotu na jeho zaplatenie a následne až po vynesení rozsudku sa bude poplatok vymáhať. Rozhodcovské pravidlá teda priamo upravujú postup v prípade, ak účastník konania nezaplatí rozhodcovský poplatok, a pritom postup zvolený sťažovateľom (vydanie rozhodnutia o rozhodcovskom poplatku ešte pred meritórnym rozhodnutím vo veci a k tomu vo forme rozhodcovského uznesenia) sa okresnému súdu v kontexte už spomenutého javil ako rozporný nielen so zákonom, ale aj s rozhodcovskými pravidlami.

26. Sumarizujúc uvedené, je ústavný súd toho názoru, že argumentácia okresného súdu vzťahujúca sa na dôvodnosť zastavenia exekúcie zodpovedá príslušným ustanoveniam Exekučného poriadku a zákona o rozhodcovskom konaní. Z namietaného uznesenia okresného súdu nevyplýva svojvôľa alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Práve naopak, okresný súd poukázal i na cieľ zákonodarcu, ktorý určil (aj) pre trovy konania formu rozhodcovského rozsudku, dôvodiac možnosťou preskúmania takéhoto rozhodnutia na základe žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku. V opačnom prípade by bolo rozhodnutie o trovách konania absolútne nepreskúmateľné. Ústavný súd rešpektuje, že je primárnou úlohou všeobecného súdu vykladať zákony a ďalšie právne predpisy, a pritom právny názor okresného súdu a jeho závery možno v posudzovanej veci považovať za zrozumiteľné, logické a vyvážené, a preto z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné.

27. Ústavný súd preskúmal i opodstatnenosť jednotlivých námietok sťažovateľa zhrnutých v bodoch 5 – 8 tohto uznesenia, s ktorými sa okresný súd údajne nevysporiadal, resp. vysporiadal svojvoľne. Na námietku sťažovateľa o tom, že okresný súd pochybil, ak najskôr vydal poverenie na vykonanie exekúcie a následne aj bez návrhu zastavil exekúciu, reagoval okresný súd v tom zmysle, že exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po formálnej i materiálnej stránke. Ak je exekúcia vedená na podklade exekučného titulu, ktorý nespĺňa tieto požiadavky, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená (R 58/1997). Pokiaľ sťažovateľ poukazoval na subsidiárne použitie ustanovení Civilného sporového poriadku v rozhodcovskom konaní,

okresný súd uviedol, že subsidiarita použitia predmetného zákona sa vzťahuje len na tie prípady, ktoré zákon o rozhodcovskom konaní neupravuje (§ 51 ods. 3 zákona o rozhodcovskom konaní). V konkrétnom prípade zákon o rozhodcovskom konaní upravuje postup pri rozhodovaní o trovách rozhodcovského konania (§ 34 ods. 4 zákona o rozhodcovskom konaní), v dôsledku čoho nemožno na daný prípad použiť ustanovenia Civilného sporového poriadku. V súvislosti s námietkou sťažovateľa o tom, že v priebehu exekučného konania doplnil rozhodcovské uznesenie o rozhodcovský rozsudok, čím odstránil dôvod, pre ktorý bola exekúcia zastavená, okresný súd uviedol, že vydal poverenie na vykonanie exekúcie na základe rozhodcovského uznesenia. Podľa jeho názoru nie je prípustné predkladať nové exekučné tituly počas prebiehajúcej exekúcie. Ide totiž o úplne nový exekučný titul a ním priznaný nárok si oprávnený môže uplatniť v rámci exekúcie na základe samostatného návrhu na vykonanie exekúcie.

28. Sťažovateľ napokon v rámci ústavnej sťažnosti prezentoval názor, že nezavinil zastavenie exekúcie, a preto nerozumie, z akého dôvodu ho okresný súd zaviazal k povinnosti zaplatiť súdному exekútorovi trovy exekúcie v sume 72 €. Žiada preto priznať túto sumu nálezom z titulu náhrady škody. Na túto námietku dalo odpoveď už uznesenie vyššieho súdneho úradníka (potvrdené napadnutým uznesením), v zmysle ktorého sťažovateľ ako oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie neoprávnene (v dôsledku nevykonateľnosti exekučného titulu), teda išlo o dôvod, ktorý možno v zmysle § 199c ods. 1 Exekučného poriadku pričítať sťažovateľovi. Sťažovateľ totiž *„podaním návrhu na vykonanie exekúcie berie na seba procesné riziko, že nebude v exekúcii úspešný (povinný sa úspešne bude brániť alebo súd z úradnej moci zistí také skutočnosti, ktoré bránia výkonu exekúcie), pričom ak súd zistí dôvody, ktoré možno oprávnenému pričítať (neoprávnenosť podania návrhu na vykonanie exekúcie) zaviazá oprávneného na náhradu vzniknutých trov...“*.

29. Ústavný súd nezistil v takto formulovaných odpovediach okresného súdu na námietky sťažovateľa nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti napadnutého uznesenia. Je potrebné zdôrazniť, že sťažovateľ pred ústavným súdom zopakoval už uvedené námietky, ktoré boli predmetom preskúmavania okresným súdom na základe ním podanej sťažnosti proti rozhodnutiu

vydanému vyšším súdnym úradníkom, teda ústavná sťažnosť je vlastne iba pokračujúcou polemikou s právnym názorom okresného súdu. Sťažovateľ tak vedome stavia ústavný súd do pozície bežnej prieskumnej inštalácie všeobecného súdnictva, keď požaduje, aby ústavný súd vec opätovne posúdil a stotožnil sa s jeho právnym názorom. Ústavný súd v súvislosti s takto koncipovanou ústavnou sťažnosťou pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštaláciou v systéme všeobecného súdnictva.

30. V súvislosti s prejavom nespokojnosti sťažovateľa s napadnutým rozhodnutím okresného súdu ústavný súd poukazuje na to, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnú ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (IV. ÚS 329/04, II. ÚS 106/05, III. ÚS 32/07, III. ÚS 302/09, III. ÚS 75/2010), čomu podľa názoru ústavného súdu učinil okresný súd napadnutým uznesením zadosť.

31. Vychádzajúc z uvedeného, je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej relevantnej spojitosti medzi napadnutým uznesením okresného súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, totožnosť námietok sťažovateľa, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (a práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom sťažovateľa, resp. právo na úspech v konaní, ústavný súd ústavnú sťažnosť

sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

32. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu bolo bezpredmetné rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa obsiahnutých v petite jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. decembra 2019

Jana Baricová
predsedníčka senátu